

鲁迅 秋夜

在我的后园，可以看见墙外有两株树，一株是枣树，还有一株也是枣树。这上面的夜的天空，奇怪而高，我生平没有见过这样的奇怪而高的天空。他仿佛要离开人间而去，使人们仰面不再看见。然而现在却非常之蓝，闪闪地眨着几十个星星的眼，冷眼。他的口角上现出微笑，似乎自以为大有深意，而将繁霜洒在我的园里的野花草上。

我不知道那些花草真叫什么名字，人们叫他们什么名字。我记得有一种开过极细小的粉红花，现在还开着，但是更极细小了，她在冷的夜气中，瑟缩地做梦，梦见春的到来，梦见秋的到来，梦见瘦的诗人将眼泪擦在她最末的花瓣上，告诉她秋虽然来，冬虽然来，而此后接着还是春，胡蝶乱飞，蜜蜂都唱起春词来了。她于是一笑，虽然颜色冻得红惨惨地，仍然瑟缩着。

枣树，他们简直落尽了叶子。先前，还有一两个孩子来打他们别人打剩的枣子，现在是一个也不剩了，连叶子也落尽了，他知道小粉红花的梦，秋后要有春；他也知道落叶的梦，春后还是秋。他简直落尽叶子，单剩干子，然而脱了当初满树是果实和叶子时候的弧形，欠伸得很舒服。但是，有几枝还低亚着，护定他从打枣的竿梢所得的皮伤，而最直最长的几枝，却已默默地铁似的直刺着奇怪而高的天空，使天空闪闪地鬼眼；直刺着天空中圆满的月亮，使月亮窘得发白。

鬼眼的天空越加非常之蓝，不安了，仿佛想离去人间，避开枣树，只将月亮剩下。然而月亮也暗暗地躲到东边去了。而一无所有的干子，却仍然默默地铁似的直刺着奇怪而高的天空，一意要制他的死命，不管他各式各样地 着许多蛊惑的眼睛。

哇的一声，夜游的恶鸟飞过了。

我忽而听到夜半的笑声，吃吃地，似乎不愿意惊动睡着的人，然而四围的空气都应和着笑。夜半，没有别的人，我即刻听出这声音就在我嘴里，我也立即被这笑声所驱逐，回进自己的房。灯火的带子也即刻被我旋高了。

后窗的玻璃上丁丁地响，还有许多小飞虫乱撞。不多久，几个进来了，许是从窗纸的破孔进来的。他们一进来，又在玻璃的灯罩上撞得了丁丁地响。一个从

上面撞进去了，他于是遇到火，而且我以为这火是真的。两三个却休息在灯的纸罩上喘气。那罩是昨晚新换的罩，雪白的纸，折出波浪纹的叠痕，一角还画出一枝猩红色的栀子。

猩红的栀子开花时，枣树又要做小粉红花的梦，青葱地弯成弧形了……。我又听到夜半的笑声；我赶紧砍断我的心绪，看那老在白纸罩上的小青虫，头大尾小，向日葵子似的，只有半粒小麦那么大，遍身的颜色苍翠得可爱，可怜。

我打一个呵欠，点起一支纸烟，喷出烟来，对着灯默默地敬奠这些苍翠精致的英雄们。

Lu Xūn “Güz Gecesi”

Arka bahçemdeki duvarın dışında iki ağaç göze çarpar, ikisi de Hünnap Ağacı¹. Uzandıkları gökyüzü garip bir şekilde yüksek. Hayatımda hiç böylesine garip ve engin bir gökyüzü daha görmedim. Sanki bir daha yüzünü göstermemecesine dünyayı bırakıp gidecekmiş gibi... Aksine, şu anda alabildiğine mavi... Onlarca yıldızı göz kırıyor, soğuk bakışlarıyla... Dudaklarında beliren tebessümü, sanki derin anlamlar taşıyor ve kırağı serpiştiriyor bahçemdeki yabancı çiçeklere.

Bu çiçeklerin ne gerçek isimlerini ne de insanların onlara nasıl seslendiklerini biliyorum. Pembe açan ufacık bir çiçek hatırlıyorum, şimdi hala açmakta... Daha da küçülmüş. Soğuk gecede rüya görüyor titreyerek. İlkbaharın gelişini, sonbaharın gelişini düşünüyor. Şairin süzülen gözyaşlarını taç yapraklarına sildiğini hayal ediyor. Şair ona: “Sonbahar da gelse, kışta gelse, sonu ilkbahara çıkar. Kelebekler uçuşur, arılar bahar şarkıları vızıldar” diyor. O bir kez gülümsese de, zavallı donuk kırmızı rengiyle hala titremekte.

Durmaksızın yaprak döken Hünnap Ağacı... Hala, birkaç çocuk başkalarından artakalan meyvelere acımasızca vurup yere indiriyor. Şimdilerde bir tane meyvesi bile kalmadı, hatta yaprakları da döküldü. O, küçük pembe çiçeğin rüyasını biliyor, sonbahardan sonra yine ilkbahar; O, dökülen yapraklarının rüyasını da biliyor, ilkbahardan sonra yine sonbahar... Meyve ve yaprakların ağırlığından aşağılara sarkan dallar, yine meyve ve yaprakların dökülmesiyle esneyip hafifliyor. Ancak aralarında birkaç tanesinin yüzü yere bakıyor hala. Kimisi bambu sopaların açtığı yaraları hala kabuğunda taşırken, en uzun ve en düzgün olanları da, sessiz, kararlı bir şekilde, dolunaya ve gözlerinden ateş saçan yıldızlarıyla bu garip ve engin gökyüzüne

¹ Asıl vatanı Suriye olan Hünnap Ağacı, Nisan-mayıs ayları arasında, sarı renkli çiçekler açan, hoş kokulu, 4-5 m yüksekliğinde dikenli bir ağaçtır. Bahçelerde yetiştirildiği gibi yabânî olarak da bulunur.

uzanarak Ay'ın beyazlığına mahçubiyet katıyor.

Ateş saçan gözleriyle gökyüzü, maviliğine mavilik kattıkça huzurunu kaybediyor, sanki dünyayı terk edip gidecekmiş gibi Hünnap Ağacından da uzaklaşıyor, geriye sadece Ay ışığı kalıyor. Sonra Ay da usul usul doğuya saklıyor kendini. Ve tüm dallar sessiz ve kararlılıkla bu garip ve engin göğe uzanıyor. Gökyüzünün çeşit çeşit büyüğü gözlerine aldanarak hazin sonlarına uzanıyor. Bir “gak” sesiyle (iç karartan) kötü ruhlu kuş uçup geliyor.

Aniden gece yarısında bir gülme sesi duyuyorum, sanki uyuyan insanları rahatsız etmekten kaçınır bir şekilde, dört bir yanda gülme sesleri yankılanıyor. Gece yarısı hiç kimse yok, aniden duyduğum bu ses kendimden geliyor. Bu kahkaha sesi beni de yerimden ediyor, evime geri dönüp gaz lambasını yükseltiyorum.

Arka pencerenin camından tık tık ses geliyor. Bir sürü küçük böcek cama çarpıyor, çok geçmeden birkaç tanesi içeri giriyor. Muhtemelen kağıt kaplı penceredeki yırtıklardan giriyorlar. İçeri girmeleriyle cam avizeye çarpıp tık tık sesi çıkarmaya başlıyorlar. Biri avizenin üstüne çarpıp içine giriyor, ateşe dokunuyor. Bense ateşin gerçek olduğunu sanıyorum. İki üç tanesi avizenin üstünde durmuş soluklanıyor. Fenerin kağıdını daha dün değiştirmiştım, kar beyazı, dalga dalga katlanmış, bir tarafına da yasemin çiçeği resmi yapılmış.

Kırmızı yasemin çiçek açtığında Hünnap Ağacı yeniden küçük pembe çiçeğin rüyasını görüyor, canlı yeşil ve kıvrımlı... Benimse o gece yarısındaki kahkaha sesi yeniden kulağıma çalınıyor, içinde bulunduğum ruh halinden hemen sıyrılıp, beyaz fener kağıdının üstünde duran, kafaları büyük, kuyrukları küçük böceklere bakıyorum. Ayçiçeği çekirdeği gibi, yarım buğday tanesi büyüklüğünde, tüm bedenleri koyu yeşil, sevimli, zavallı.

Esniyorum, bir sigara yakıp, dumanını üflüyorum fenerin üstünde sessizce duran koyu yeşil, narin kahramanların şerefine...